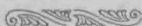


božje Dete na svojih rokah! O, da bi ga jaz nesel kdaj, da bi ga držal pri oltarju v sveti hostiji! O, da bi ga nosil v srca ljudi, ne bi omagal ne jaz, ne oni, ker vem, da bi sveto Dete vsem dajalo pomoči!

(Zastor počasi pade.)

(Konec prihodnjič.)



Komu?

Komu naj bodo prav posebno namenjene te-le besede? Komu je v teh-le dneh prav posebno častitati? Komu bomo v prihodnjih tednih vsi srečo voščili? . . . V duhu vidim, kako se vrste zdaj tu, zdaj tam v okrašeno župnijsko cerkev vrste belo oblečenih deklic, s šopki in belimi trakovi odičenih ljubkih dečkov. Kakšno slovesnost imajo? Kdo jih vabi? . . . Uganite! Ni treba dolgo premišljati; kaj ne, da ste že uganili! Jezus, najboljši prijatelj otrok, je povabil k angelski mizi dobre, pridne ter nedolžne dečke in deklice; Jezus sam hoče priti v njih drobna srčeca ter biti njih gost. In med to družbo prvo-obhajancev opazim prav mnogo čisto drobnih in majhnih prijateljčkov Jezusovih, ki se pa znajo modro, lepo in dostojno obnašati, kakor bi bili že odrasli junaki. Kdo pa je tem dovolil, da se smejo pridružiti četi izvoljencev Jezusovih? I kdo? Tisti sam, ki je rekel: »Pustite m a l e k meni! . . .« Jezus sam si želi pri obhajilni mizi prav takih malih, ki so nedolžni, ker hoče, da bi vsled te nebeške hrane tudi nedolžni o s t a l i. Pa tudi sveti oče Pij X. zahtevajo, da naj prejmo Jezusa v sv. obhajilu vsi otročiči, ki so že pri pameti in dovolj r a z u m n i. In nerazumni ali celó neumni naši otročiči ne marajo biti . . . Četudi hodijo šele malo časa v šolo, pa vendar že toliko lepega vedo o ljubem Bogu in o božjem Sinu Jezusu, ki prebiva tam na oltarju, v zlati hišici pod podobo belega kruha, ter pride pri sv. obhajilu v naša srca. Ko so čuli, da tudi majhni otročiči niso izključeni od te sreče, niso odnehali, dokler jim gospod katehet ni privolil in obljubil, da bodo tudi šli že letos k prvemu sv. obhajilu. O, kolika sreča zanje! Bog naj jim ohrani za zmerom to srečo in to dušno veselje! Eno reč bi pa prosil vse večje in manjše

prvoobhajance: naj pri svojem prvem nekoliko mislijo tudi na zadnje sveto obhajilo... Pa boste rekli: »Ja, potem nam bo pa ta spomin zagrenil vso srečo in veselje!...« Nikakor ne. Ljubi otroci! Kdo se pa mora smrti bati? Ne res? hudobni ljudje. Ako boste tedaj zadnje sveto obhajilo lepo in vredno prejeli, potem boste srečno umrli in se vam smrti ne bo treba bati, kajti po taki smrti vas bo ljubi Bog k sebi vzel v sveta nebesa. Kako boste dosegli, da bo vaše zadnje sveto obhajilo dobro in res vredno? Sklenite to-le: Za vsako sveto obhajilo se hočem tako pripraviti, kot za prvo; k svetemu obhailu pa hočem iti vsaj vsak teden. — Vsako sveto obhajilo bo zlata sponka v verigi, s katero vas bo nebeški ženin Jezus priklenil na svoje božje Srce.

Mislite torej, ljubi otroci, že pri prvem svetem obhajilu na svoje zadnje obhajilo — pa priporočite božjemu usmiljenju tudi nas!

A. Č.

Nova mladinska knjižica.

Ravnokar je izšla v zalogi »Kat. Bukvarne« v Ljubljani ljubka knjižica z naslovom »Vzorniki prvega sv. obhajila« in opisuje lepe zgleds otrok, ki so se goreče pripravljali za prvo sv. obhajilo, ga pobožno prejeli in v trajnem spominu ohranili srečo najlepšega dne v otroškem življenju. Prosite starše, naj vam kupijo to lično knjižico; jako koristna bo tudi onim, ki ste že bili pri prvem sv. obhajilu. Lepo vezana v platnu stane 1 K 60 v, lično broširana pa 1 K.

Listnica uredništva.

Rešitev dementa in šaljivega vprašanja pa imena onih, ki so prav rešili, priobčimo šele v prihodnji številki, ker so se med natiskovanjem lista priglašali še rešilci ter je pričakovati še več tekmecev.

Za sliko in dopis iz Škofje Loke je bilo to pot premalo časa in prostora; pride prihodnjič na vrsto. Za zdaj: lepa hvala!